میلاد حضرت زینب (س) و روز پرستار مبارک باد

28 آبان 1402

حضرت زینب کبری (س) سومین فرزند حضرت فاطمه (س) و امام علی (ع) است که دو سال بعد از ولادت امام حسین (ع)، در روز ۵ جمادی‌الاول سال ششم هجری قمری در در محلّه بنی‌هاشم شهر مدینه به دنیا آمد.

در برخی منابع سال تولد ایشان پنجم هجری قمری ذکر شده است. بر اساس روایات متعدد، نام حضرت زینب (س) توسط پیامبر اسلام (ص) انتخاب شده است. البته گفته شده است که جبرئیل از سوی خداوند متعال این نام را به پیامبر (ص) رسانده است. زینب به معنای «درخت نیکو منظر و خوشبو» یا «افتخار و زینت پدر» است.

امام حسن (ع) و امام حسین (ع) برادران حضرت زینب (س) هستند که بعد از وفات مادرشان حضرت فاطمه زهرا (س) و ازدواج حضرت علی (ع) با ام‌البنین، حضرت ابوالفضل العباس (ع)، عثمان، جعفر و عبداله نیز برادران ایشان می‌شوند.

همسر حضرت زینب (س)

ایشان با پسر عموی خود، عبداللَّه بن جعفر ازدواج کرد که بنا بر روایات تاریخ ایشان در سال هفدهم هجری قمری ازدواج کردند.

حضرت زینب (س) به چه معروف بود؟

حضرت زینب (س) که زینب کبری نیز نامیده می‌شوند در زندگی خود وفات پدربزرگش حضرت محمد (ص)، بیماری و به شهادت رسیدن مادرش فاطمه زهرا (س)، شهادت پدرش امام علی (ع)، شهادت برادرش امام حسن مجتبی (ع)، واقعه کربلا و شهادت امام حسین (ع) و بسیاری از بستگانش، همچنین به اسارت رفتن در کوفه و شام را تجربه کرد که به دلیل تحمل این سختی‌های بسیار به ام المصائب معروف است. ایشان همچنین به دلیل فداکاری و قهرمانی در واقعه کربلا، در بین شیعیان به لقب قهرمان کربلا نیز شناخته می‌شود.

حضرت زینب (س) در عاشورا

حضرت زینب (س) در واقعه کربلا به همراه برادران، فرزندان و یاران امام حسین (ع) حضور داشت و پس از شهادت امام حسین (ع) و یارانش، به همراه دیگر بازماندگان اسیر شد و به شام رفت. در طول واقعه عاشورا نقش فداکاری‌های عظیم حضرت زینب (س) بسیار مؤثر بود. ایشان در واقعه عاشورا غم

از دست دادن برادران و بستگانش را تحمل کرد. حضرت زینب (س) پس از عاشورا و در اسارت از امام سجاد (ع) مراقبت کرد و به دلیل مریضی ایشان، ریاست قافله اسرا را برعهده داشت و در کاخ یزید با خطبه‌ای از خود و امام حسین (ع) دفاع کرد.

خطبه حضرت زینب (س)

پس از عاشورا و ورود اسیران به کوفه حضرت زینب (س) در حضور یزید برای حاضران خطبه‌ای خواند به طوری که همه حضار را شگفت زده کرد. ایشان خطبه خود را با حمد خدا و درود بر پیامبر (ص) و آیه‌ای از قرآن درباره بدکاران شروع کرد و با استناد به آیه‌ای درباره سنت الهی مهلت دادن به ستمکاران، به سرزنش یزید در ستم بر اهل بیت امام حسین (ع) و گرداندن آنها در شهرها پرداخت و علت این برخورد زشت یزید را کینه او از جنگ بدر دانست. ایشان در ادامه فرجام بد یزید را یادآور شد و قاتلان و ستمکاران واقعه کربلا را نفرین کرد و در پایان با اشاره به اختصاص یافتن اهل بیت به وحی و نبوت، تلاش یزید برای محو یاد آنان را بی نتیجه دانست. این سخنرانی یکی از مهم‌ترین و مؤثرترین خطبه‌ها در دفاع از حقانیت حسین بن علی (ع) است.